

Rolnummer 391

Arrest nr. 38/92
van 7 mei 1992

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen gesteld bij vonnis van 12 maart 1992 van de Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, 33e Kamer, recht doende in correctionele zaken, inzake het Openbaar Ministerie tegen Frans Jozef Simons en de n.v. Simons.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. Delva en I. Pétry, en de rechters J. Wathelet, D. André, L. De Grève, H. Boel en L. François, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter J. Delva,

wijst na beraad het volgende arrest van onmiddellijk antwoord :

*

*

*

I. *Onderwerp*

Bij vonnis gewezen op 12 maart 1992 heeft de Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, 33e Kamer, recht doende in correctionele zaken, de volgende prejudiciële vragen gesteld :

" Heeft de Vlaamse Raad in de artikelen 39, § 3 en 40 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning regels geschonden die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de respectievelijke bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten ? " .

" Heeft de Vlaamse Raad in artikel 30, § 2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning regels geschonden die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de respectievelijke bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten ? " .

II. *De rechtspleging voor het Hof*

De prejudiciële vragen zijn bij het Hof aanhangig gemaakt door verzending van een expeditie van de verwijzingsbeslissing die op 19 maart 1992 op de griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde datum heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Bij beschikking van 25 maart 1992 heeft de voorzitter in functie rechter L. De Grève als lid van de zetel aangewezen ter vervanging van rechter K. Blanckaert, die wettig was verhinderd.

De rechters-verslaggevers H. Boel en D. André hebben geoordeeld dat de prejudiciële vragen kunnen worden afgedaan met een arrest van onmiddellijk antwoord als bedoeld in

artikel 72, in fine, van de organieke wet en hebben dienaangaande op 2 april 1992 voor het Hof verslag uitgebracht.

Van de conclusies van de verslaggevers is aan de partijen in het geding voor het rechtscollege dat de vragen heeft gesteld kennis gegeven bij ter post aangetekende brieven van 3 april 1992.

Op 16 april 1992 hebben de partijen F. Simons, 2930 Braschaat, Lage Kaart 369 en de n.v. Simons met maatschappelijke zetel op hetzelfde adres, een gezamenlijke memorie met verantwoording ingediend waarbij zij het Hof verzoeken er akte van te nemen dat zij het standpunt verwoord in de conclusies van de rechters-verslaggevers volledig bijtreden.

De rechtspleging is gevoerd conform de artikelen 62 en volgende van de organieke wet van 6 januari 1989 betreffende het gebruik van de talen voor het Hof.

Het Hof beslist zijn rechtspraak te handhaven en het onderhavige arrest van onmiddellijk antwoord te wijzen.

III. *In rechte*

Ten aanzien van de door de Grondwet aan de wet voorbehouden aangelegenheden

B.1. De artikelen 3ter, 59bis en 107quater van de Grondwet en de artikelen 4 tot 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 hebben aan de decreetgever de bevoegdheid toegekend om bij decreet een aantal aangelegenheden te regelen. Artikel 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt evenwel : " Het decreet regelt de aangelegenheden bedoeld in de artikelen 4 tot 11, onverminderd de bevoegdheden die door de Grondwet aan de wet

zijn voorbehouden " .

Daaruit vloeit voort dat, behoudens de gevallen waarin een bijzondere en uitdrukkelijke machtiging is gegeven door de bijzondere of gewone wetten tot hervorming der instellingen, een decreetgever de hem toegewezen aangelegenheden slechts kan regelen mits hij op generlei wijze inbreuk maakt op bij de Grondwet voor de wet gereserveerde bevoegdheden.

De mogelijkheid die de Raden krachtens artikel 10 van de bijzondere wet hebben om in de decreten rechtsbepalingen op te nemen met betrekking tot aangelegenheden waarvoor zij niet bevoegd zijn, kan geen toepassing vinden op bevoegdheden die de Grondwet aan de wet voorbehoudt.

Ten aanzien van de bevoegdheid in strafzaken

B.2. Artikel 7 van de Grondwet behoudt de nationale wetgever de zorg voor tot het bepalen van de gevallen waarin vervolging kan plaatshebben en tot het regelen van de vorm van die vervolging.

Artikel 9 van de Grondwet bepaalt : " geen straf kan worden ingevoerd of toegepast dan krachtens de wet " .

De Gemeenschappen en de Gewesten mogen dus in die voorbehouden aangelegenheden slechts optreden mits zij daartoe gemachtigd zijn zoals aangeduid onder B.1.

Artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 behelst een dergelijke machtiging : het biedt de decreetgever de mogelijkheid om de gevallen te bepalen waarin vervolging mag plaatshebben en de strafmaatregelen te bepalen binnen de grenzen die het stelt. Het biedt de decreetgever echter niet de mogelijkheid de vorm van de vervolging te regelen.

Artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt : " Binnen de grenzen van de bevoegdheden van de Gewesten en de Gemeenschappen kunnen de decreten de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar stellen en de straffen wegens die niet-naleving bepalen overeenkomstig Boek I van het Strafwetboek, met uitzondering van de criminele straffen bepaald in artikel 7 van dat Wetboek ".

Artikel 11 staat de decreetgever niet toe af te wijken van de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek. De Gemeenschappen en de Gewesten kunnen derhalve geen beroep doen op artikel 100 van het Strafwetboek, ook al is die bepaling ondergebracht in Boek I ervan. De bijzondere wetgever heeft de in Boek I vervatte regels uniform willen houden en heeft gewild dat de Gemeenschappen en Gewesten er niet van afwijken.

Hij heeft dan ook uitdrukkelijk gesteld dat het geheel van de aangelegenheden vervat in Boek I van het Strafwetboek tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort. Het staat niet aan de decreetgever die aangelegenheden te regelen, zelfs al zou hij de bestaande nationale bepalingen slechts overnemen.

Ten aanzien van artikel 30, § 2, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning

B.3.1. Artikel 30, § 2, van bedoeld decreet bepaalt :

" Zij (de burgemeester en de in artikel 29 bedoelde ambtenaren) stellen de overtredingen vast door middel van processen-verbaal die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is. Een afschrift van het proces-verbaal wordt bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht van de overtreder binnen de vijf werkdagen na de vaststelling van de overtreding ".

B.3.2. De gewestwetgever, die bevoegd is om de burgemeester en de ambtenaren die onder het Gewest ressorteren met opdrachten van toezicht op de gewestelijke normen te belasten, is eveneens bevoegd om de wijze te bepalen waarop zij hun bevindingen dienen te rapporteren.

Anders is het gesteld met de regeling van de bewijswaarde van de processen-verbaal. Die regeling betreft de bewijslast in strafzaken en maakt deel uit van de vaststelling van de vorm van de vervolging, aangelegenheid die bij artikel 7 van de Grondwet aan de nationale wetgever is voorbehouden en die buiten de toepassingsfeer van artikel 11 van de bijzondere wet valt.

Ten aanzien van artikel 39, § 3

B.4.1. Artikel 39, § 3, van het decreet bepaalt :

" Alle bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn toepasselijk op de bij dit decreet bepaalde misdrijven ".

B.4.2. Dit artikel regelt de vraag in hoeverre de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek toepasselijk zijn op onderhavig decreet. Het staat niet aan de decreetgever van die bepalingen af te wijken, ze te bevestigen of ze al dan niet toepasselijk te verklaren.

Immers, uit artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen volgt dat de artikelen 1 tot 99 van Boek I van het Strafwetboek, met inbegrip derhalve van hoofdstuk VII en artikel 85, van toepassing zijn op de in de decreten omschreven strafbare gedragingen.

Ten aanzien van artikel 40

B.5.1. Artikel 40 van het decreet bepaalt :

" De werkgever is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboete waartoe zijn aangestelden of lasthebbers worden veroordeeld evenals voor de betaling van de gerechtskosten ".

B.5.2. Nu artikel 40 van het decreet bepaalt dat de tenuitvoerlegging van een van de door het decreet gestelde straffen - de betaling van de geldboetes - kan geschieden ten laste van een andere persoon dan die welke veroordeeld werd, wijkt het af van de regelen vastgesteld door Boek I van het Strafwetboek en overschrijdt zodoende de bevoegdheden van de decreetgever.

Om die redenen,

Het Hof

zegt voor recht

1. Artikel 30, § 2, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten in de mate dat het de bewijskracht van de processen-verbaal regelt.

2. Artikel 39, § 3, van voormeld decreet schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

3. Artikel 40 van voormeld decreet schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, voor zover dat artikel een ander persoon dan die welke veroordeeld werd, aanwijst als " burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboete ".

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 7 mei 1992.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

J. Delva